

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/11/2018
Identifikačné číslo spisu: 3513010480
Dátum vydania rozhodnutia: 19.03.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:3513010480.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Františka Moznera v trestnej veci obvineného N. N. pre pokračovací zločin neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák. a iné, o dovolaní obvineného N. N. podanom prostredníctvom obhajcu Mgr. Miroslava Juriku proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 2. mája 2016, sp. zn. 23To/17/2016, na neverejnom zasadnutí konanom 19. marca 2019, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného N. N. sa odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo 17. septembra 2015, sp. zn. 1T/190/2013, bol obvinený N. N. uznaný za vinného zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c) Tr. zák., pokračovacieho zločinu neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák., sčasti v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák., pokračovacieho prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák., sčasti v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák., a to na tom skutkovom základe, že

dňa 7. júna 2013 v čase okolo 14.10 hod. na autobusovej stanici v I. W. I. O. odcudzil poškodenému Ing. Y. Š. debetnú platobnú kartu Visa Electron č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, vystavenú k osobnému bankovému účtu Exclusive číslo XXXXXXXX/XXXX, vedenému v Slovenskej sporiteľni, a.s., ktorú mal v tom čase poškodený Ing. Y. Š. pri sebe, pričom majiteľkou bankového účtu je Ing. R. Š. - manželka poškodeného Ing. Y. Š., a spoludisponentom je poškodený Ing. Y. Š., a následne s uvedenou debetnou platobnou kartou v čase od 16.37 hod. dňa 7. júna 2013 do 10.48 hod. dňa 8. júna 2013 v I. W. I. O. a na iných miestach v Slovenskej republike a v Českej republike uskutočnil bez súhlasu disponentov uvedenej platobnej karty neoprávnené výbery hotovosti z bankomatov rôznych bánk a neoprávnené platby platobnou kartou v rôznych obchodných prevádzkach za účelom kúpy tovaru, a to nasledovne:

- dňa 7. júna 2013 o 16.30 hod. výber kartou 300,- Eur v bankomate Slovenskej sporiteľne, a.s., na ul. B.F. č. XX v I. W. I. O.,

- dňa 7. júna 2013 o 16.46 hod. výber kartou 150,- Eur v bankomate Slovenskej sporiteľne, a.s., na ul. B. č. XX v I. W. I. O.,
 - dňa 7. júna 2013 o 16.52 hod. výber kartou 20,- Eur v bankomate Slovenskej sporiteľne, a.s., na ul. B. č. XX v I. W. I. O.,
 - dňa 7. júna 2013 o 20.24 hod. výber kartou 20,- Eur v bankomate Slovenskej sporiteľne, a.s., na I. M. č. XX v I. W. I. O.,
 - dňa 7. júna 2013 o 20.25 hod. výber kartou 10,- Eur v bankomate Slovenskej sporiteľne, a.s., na I. M. č. XX v I. W. I. O.,
 - dňa 7. júna 2013 o 23.14 hod. platba kartou 322,48 Eur v hypermarkete G., ul. I.. G. č. XXXX/XX v B.,
 - dňa 7. júna 2013 o 23.16 hod. platba kartou 17,50 Eur v hypermarkete G., ul. I.. G. č. XXXX/XX v B.,
 - dňa 7. júna 2013 o 23.21 hod. platba kartou 117,99 Eur na čerpacej stanici S., O. H. č. XXXX v B.,
 - dňa 8. júna 2013 o 00.13.03 hod. výber kartou 150,- Eur v bankomate Slovenskej sporiteľne, a.s., na ul. B. č. XX v I. W. I. O.,
 - dňa 8. júna 2013 o 00.13.44 hod. výber kartou 150,- Eur v bankomate Slovenskej sporiteľne, a.s., na ul. B. č. XX v I. W. I. O.,
 - dňa 8. júna 2013 o 06.46 hod. výber kartou 150,- Eur v bankomate Slovenskej sporiteľne, a.s., na ul. K. č. XX v I. W. I. O.,
 - dňa 8. júna 2013 o 09.19 hod. platba kartou 675,24 Eur v predajni B. S., O. ulice č. XXXX, M. W. - U. K., Česká republika,
 - dňa 8. júna 2013 o 10.17 hod. platba kartou 49,61 Eur v predajni M. - E., X. N. č. XXXX, E. X - W., Česká republika,
 - dňa 8. júna 2013 o 10.27 hod. platba kartou 552,06 Eur v predajni S. D. E., X. N. č. XXXX, E. X - W., Česká republika,
- a rovnako sa s uvedenou platobnou kartou neúspešne pokúsil uskutočniť aj ďalšie neoprávnené výbery a neoprávnené platby, a to nasledovne:
- dňa 7. júna 2013 o 16.37.02 hod. pokus výberu kartou 700,- Eur v bankomate Všeobecnej úverovej banky, a.s., na ul. H. v I. W. I. O.,
 - dňa 7. júna 2013 o 16.38.31 hod. pokus výberu kartou 300,- Eur v bankomate Všeobecnej úverovej banky, a.s., na ul. H. v I. W. I. O.,
 - dňa 7. júna 2013 o 16.43.13 hod. pokus výberu kartou 700,- Eur v bankomate Československej obchodnej banky, a.s., na ul. W. č. XX v I. W. I. O.,
 - dňa 7. júna 2013 o 16.44.13 hod. pokus výberu kartou 700,- Eur v bankomate Československej obchodnej banky, a.s., na ul. W. č. XX v I. W. I. O.,
 - dňa 7. júna 2013 o 16.48.02 hod. pokus výberu kartou 1 500,- Eur v bankomate Slovenskej sporiteľne, a.s., na ul. B. č. XX v I. W. I. O.,
 - dňa 7. júna 2013 o 16.48.35 hod. pokus výberu kartou 900,- Eur v bankomate Slovenskej sporiteľne, a.s., na ul. B. č. XX v I. W. I. O.,
 - dňa 7. júna 2013 o 16.49.07 hod. pokus výberu kartou 650,- Eur v bankomate Slovenskej sporiteľne, a.s., na ul. B. č. XX v I. W. I. O.,
 - dňa 7. júna 2013 o 16.49.31 hod. pokus výberu kartou 400,- Eur v bankomate Slovenskej sporiteľne, a.s., na ul. B. č. XX v I. W. I. O.,
 - dňa 7. júna 2013 o 16.49.52 hod. pokus výberu kartou 300,- Eur v bankomate Slovenskej sporiteľne, a.s., na ul. B. č. XX v I. W. I. O.,
 - dňa 7. júna 2013 o 16.50.14 hod. pokus výberu kartou 200,- Eur v bankomate Slovenskej sporiteľne, a.s., na ul. B. č. XX v I. W. I. O.,
 - dňa 7. júna 2013 o 16.50.31 hod. pokus výberu kartou 100,- Eur v bankomate Slovenskej sporiteľne, a.s., na ul. B. č. XX v I. W. I. O.,
 - dňa 7. júna 2013 o 20.24.19 hod. pokus výberu kartou 40,- Eur v bankomate Slovenskej sporiteľne, a.s., na I. M. č. XX v I. W. I. O.,
 - dňa 8. júna 2013 o 00.12.46 hod. pokus výberu kartou 500,- Eur v bankomate Slovenskej sporiteľne, a.s., na ul. B. č. XX v I. W. I. O.,
 - dňa 8. júna 2013 o 09.32 hod. pokus platby kartou 3 095,08 Eur v predajni B. S., O. ulice č. XXXX,

M. W. - U. K., Česká republika,

- dňa 8. júna 2013 o 10.26.57 hod. pokus platby kartou 844,69 Eur v predajni S. D. E., X. N. č. XXXX, E. X - W., Česká republika,

- dňa 8. júna 2013 o 10.44.27 hod. pokus výberu kartou 39,11 Eur z bankomatu nachádzajúceho sa v obchodnom dome B., ul. G.. Q.. W. č. X, E., Česká republika,

- dňa 8. júna 2013 o 10.48.57 hod. pokus platby kartou 759,80 Eur v obchodnom dome B., ul. G.. Q.. W. č. X, E., Česká republika,

ktoré neoprávnené výbery a platby sa N. N. nepodarilo uskutočniť najmä z dôvodov prekročenia denných limitov na bezhotovostné a hotovostné transakcie a z dôvodu zle zadaného PIN-kódu, čím spôsobil poškodenému Ing. Y. Š. celkovú škodu vo výške 2 684,88 Eur, a v prípade, ak by došlo k úspešnej realizácii neúspešne zrealizovaných neoprávnených výberov a neoprávnených platieb, vznikla by poškodenému Ing. Y. Š. ďalšia škoda vo výške 11 729,68 Eur.

Podľa § 219 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 37 písm. h) Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 5, ods. 8 Tr. zák., § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. v znení nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, a § 42 ods. 1 Tr. zák. bol za to obvinený N. N. odsúdený na súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. bol na výkon tohto trestu zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd zároveň zrušil výrok o nepodmienečnom treste odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov so zaradením pre výkon trestu do ústavu so stredným stupňom stráženia, uloženom obvinenému rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom z 3. decembra 2013, sp. zn. 1T/133/2013, právoplatným 3. decembra 2013, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. zák. súd obvinenému N. N. uložil povinnosť uhradiť poškodenému Ing. Y. Š., nar. X. F. XXXX v N., trvale bytom I. W. I. O., M. č. XXXX/XX, náhradu škody vo výške 2 684,88 Eur.

Na podklade odvolania obvineného N. N. voči uvedenému rozsudku okresného súdu Krajský súd v Trenčíne uznesením z 2. mája 2016, sp. zn. 23To/174/2016, rozhodol tak, že podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného ako nedôvodné zamietol.

Proti uzneseniu krajského súdu podal obvinený N. N. prostredníctvom svojho obhajcu dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Tr. por.

Ako zásadné porušenie svojho práva na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.) obvinený vnímal, že súd nebral do úvahy výpovede svedkov L. L. a O. Z., vypovedajúcich v jeho prospech, hoci ich prítomnosť na mieste činu potvrdil vo svojej výpovedi aj samotný svedok poškodený Š.. Dodal, že keďže nič z toho (argumenty, dôkazy), čo na hlavnom pojednávaní odznelo v jeho prospech, nevzal súd prvého stupňa pri rozhodovaní o vine a treste do úvahy a krajský súd sa s takýmto postupom okresného súdu stotožnil, sú rozhodnutia oboch konajúcich súdov nezákonné.

Dovolací dôvod uplatnený podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. obvinený odôvodnil poukazom na výpoveď svedka W. N. z hlavného pojednávania, v zmysle ktorej tento vypovedal v prípravnom konaní pod nátlakom polície, ktorá ho nútila vypovedať v neprospech obvineného a ktorou v podstate vyvrátil tvrdenia poškodeného Š.. Vychádzajúc z výpovede samotného svedka poškodeného Š. o tom, že po operácii hlavy trpí záchvatmi a tento mal aj v rozhodnom čase, konštatoval, že jediný, kto si mohol pamätať okolnosti údajného spáchania trestného činu bol svedok W. N., ktorý na hlavnom pojednávaní v plnom rozsahu spochybnil výpoveď poškodeného i jeho manželky.

Naplnenie dovolacieho dôvodu uplatneného podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. videl obvinený vo svojom duplicitnom potrestaní a ničím neodôvodnenom sprísnení a navýšení trestnej sadzby,

spôsobenými aplikáciou § 219 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 37 písm. h) Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 5, ods. 8 Tr. zák. a § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., podľa jeho názoru nesúladnou s významom, obsahom a účelom nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, na ktorý súd vo svojom rozsudku podľa jeho názoru len formálne poukázal a z ktorého vyplýva, že spáchanie viacerých trestných činov sa nepoužije ako priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zák., ak je z dôvodu viacčinného súbehu trestných činov, z ktorých je aspoň jeden zločinom, potrebné ukladať úhrnný trest a aplikovať asperačnú zásadu v zmysle § 41 ods. 2 Tr. zák., ako tomu bolo aj v jeho prípade. Argumentujúc tým, že spáchanie viacerých trestných činov je samo osebe okolnosťou podmieňujúcou použitie prísnejšej trestnej sadzby podľa § 41 ods. 2 Tr. zák., vysvetlil, že okolnosť podmieňujúca použitie prísnejšej trestnej sadzby môže byť použitá podľa úpravy obsiahnutej nielen v ustanoveniach osobitnej časti Trestného zákona, ale aj v ustanoveniach všeobecnej časti Trestného zákona (§ 41 ods. 2), a teda ak je potom takto použitá na sprísnenie trestnej sadzby a zároveň je použitá aj ako priťažujúca okolnosť podľa § 38 ods. 2, ods. 5 a ods. 8 Tr. zák. v spojení s § 37 písm. h) Tr. zák., dochádza k jej duplicitnému použitiu, čo je v rozpore so zásadou ne bis in idem, vyjadrenou v § 38 ods. 1 Tr. zák. a § 1 Tr. por., ako aj v čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 50 Charty základných práv Európskej únie a čl. 4 ods. 1 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Obvinený mal za to, že použitie § 38 ods. 8 Tr. zák. za súčasného použitia § 38 ods. 5 Tr. zák. je vylúčené a v rozpore s úpravou zvýšenia trestnej sadzby podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. Trval na tom, že použitie § 38 ods. 5 a ods. 8 Tr. zák. je možné iba pri zvyšovaní alebo znižovaní trestnej sadzby podľa § 38 Tr. zák., keďže ustanovenie § 38 ods. 8 Tr. zák. je úzko špeciálnym ustanovením a nemožno ho (ani analogicky) použiť pri postupe a použití ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák., pričom analógiu vylučuje jednak povaha trestnoprávných noriem a jednak slovo "takto" použité vo vete za bodkočiarkou v § 41 ods. 2 Tr. zák. Vychádzajúc z uvedeného, obvinený zhrnul, že na okolnosť, ktorá je dôvodom na zvýšenie trestnej sadzby podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. nemožno zároveň prihliadať ako na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zák., pretože tým nezákonne dochádza k dvojitému pričítaniu tej istej priťažujúcej okolnosti a zároveň k duplicitnému zvýšeniu trestnej sadzby.

V ďalšej časti podaného dovolania obvinený súdu druhého stupňa vyčítal nesplnenie prieskumnej povinnosti podľa § 317 ods. 1 Tr. por., keď s ohľadom na jeho odsúdenie za spáchané skutky, uvedené v skutkovej vete výrokovej časti rozsudku súdu prvého stupňa, nerevidoval jeho výrok o uloženom súhrnnom treste, ktorý mal byť podľa jeho názoru správne uložený ako úhrnný - súhrnný trest, a to úhrnom k skutkom citovaným v skutkovej vete a súhrnom vo vzťahu k zrušenému výroku o nepodmienečnom treste odňatia slobody na 6 mesiacov uloženým rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom z 3. decembra 2013, sp. zn. 1T/133/2013.

Podaným dovolaním obvinený zároveň napadol právny názor odvolacieho súdu, že k jeho námietkam nemožno prihliadnuť, ktorý bol súdom druhého stupňa formulovaný bez toho, aby pri svojom rozhodovaní vôbec vzal do úvahy a vysporiadal sa s jeho obhajobou, že v zmysle záruk podľa čl. 154c ods. 1, čl. 152 ods. 4, čl. 7 ods. 5, čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, garantovaných aj čl. 49 ods. 3 Charty základných práv Európskej únie, prísnosť trestov nesmie byť neprimeraná trestným činom.

Konajúce súdy opakovane obvinil z nerešpektovania významu a účelu už spomínaného nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky (PL. ÚS 106/2011) i ďalších (II. ÚS 285/2014, II. ÚS 55/1998, PL. ÚS 22/2006, PL. ÚS 17/1999). Zároveň poukázal na odlišný postup Krajského súdu v Trenčíne pri určovaní druhu a výmery uloženého trestu v (jeho) veci vedenej pod sp. zn. 23To/17/2016 a v druhovo právne rovnakej veci vedenej pod sp. zn. 2To/87/2016. S ohľadom na uvedené mal obvinený za to, že súdy v jeho prípade nepostupovali a nerozhodli zákonne a správne, pretože konali v rozpore s požiadavkou právnej istoty, keďže ani sloboda a nedotknuteľnosť práva na právny názor súdu a senátu nemôže byť bez ďalšieho, najmä bez rozumného a právne relevantného základu, v zrejmom rozpore so skutkovým stavom veci.

Na základe uvedeného obvinený N. N. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd rozsudkom podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil, že rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad

Váhom zo 17. septembra 2015, sp. zn. 1T/190/2013, v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne z 2. mája 2016, sp. zn. 23To/17/2016, bol porušený zákon z vyššie špecifikovaných dôvodov; podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil napadnuté rozhodnutie Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo 17. septembra 2015, sp. zn. 1T/190/2013, a uznesenie Krajského súdu v Trenčíne z 2. mája 2016, sp. zn. 23To/17/2016, vo výroku o vine a treste; a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal príslušnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

V súlade s ustanovením § 376 Tr. por. prvostupňový súd dovolanie obvineného N. N. doručil na vyjadrenie stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom úvodom svojho vyjadrenia k dovolaniu obvineného N. N. konštatoval, že tento v ňom uviedol v podstate tie isté dôvody, aké namietal už aj v konaní pred prvostupňovým a odvolacím súdom.

Z námietok, zakladajúcich podľa obvineného dovolací dôvod predvídaný § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., prokurátor vyvodil, že obvinený nimi namieta len nesprávne vyhodnotenie výpovede svedka W. N. a nezohľadnenie výpovedí svedkov L. L. a O. Z., ktoré však nezakladajú porušenie práva na obhajobu. V tejto súvislosti zdôraznil, že len všeobecný poukaz na porušenie práva na obhajobu nie je spôsobilý spochybníť zákonnosť a vecnú správnosť napadnutých súdnych rozhodnutí. Vyjadril presvedčenie, že v priebehu prípravného konania, v priebehu konania na súde prvého stupňa ani v priebehu odvolacieho konania nedošlo k porušeniu práva na obhajobu obvineného v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Pripomenul, že obvinený mal počas prípravného konania i súdneho konania obhajcu, ktorý sa aktívne zúčastňoval úkonov trestného konania.

Nestotožnil sa ani s námietkami obvineného smerujúcimi k preukázaniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. Podľa jeho názoru bolo ich obsahom najmä hodnotenie vykonaných dôkazov bez toho, aby bola ich zákonnosť relevantným spôsobom spochybnená. Trval na to, že rozsudok súdu prvého stupňa je založený na dôkazoch, ktoré boli súdom vykonané na hlavnom pojednávaní zákonným spôsobom, čo súdy obidvoch stupňov vo svojich rozhodnutiach odôvodnili a s vykonanými dôkazmi sa náležite vysporiadali.

Vo vzťahu k namietanému nesprávnemu použitiu ustanovení § 38 ods. 5 Tr. zák. a § 41 ods. 2 Tr. zák., zakladajúcimi podľa obvineného dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., považoval prokurátor za potrebné uviesť, že už len samotné použitie ustanovení § 219 ods. 3 a § 38 ods. 5 Tr. zák. znamená zákonnú trestnú sadzbu 5 až 8 rokov, na dolnej hranici ktorej bol obvinenému uložený trest, z čoho vyplýva, že ústavným súdom modifikované ustanovenie § 41 ods. 2 Tr. zák. sa fakticky nepoužilo, respektíve jeho použitie nemalo praktický význam pre výšku trestu, ktorý bol obvinenému uložený.

Záverom prokurátor zhrnul, že výroky o vine a treste považuje za správne a dostatočne odôvodnené súdmi obidvoch stupňov. Podľa jeho mienky obvinený v podanom dovolaní neuviedol žiadne nové námietky a skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé spochybníť správnosť a zákonnosť napadnutých súdnych rozhodnutí.

V kontexte uvedených skutočností prokurátor Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného N. N. podľa § 382 písm. c) Tr. por. na neverejnom zasadnutí uznesením odmietol, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) ani písm. i) Tr. por.

K predmetnému vyjadreniu Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom, zaslanému prvostupňovým súdom obvinenému N. N. a jeho obhajcovi Mgr. Miroslavovi Jurikovi, sa obvinený, ani prostredníctvom svojho obhajcu, nevyjadril.

Rovnako, bez odozvy zostalo samotné dovolanie obvineného N. N. i vyjadrenie okresnej prokuratúry k

nemu zo strany poškodeného Ing. Y. Š., ktorý sa k nemu nevyjadril ani prostredníctvom svojho splnomocnenca JUDr. Vladimíra Fraňa.

Následne súd prvého stupňa predložil vec dovolaciemu súdu.

Najvyšší súd zistil, že dovolanie proti napadnutému uzneseniu je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Tr. por.). Dovolanie súčasne spĺňa podmienky uvedené v § 372 a § 373 Tr. por., ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Tr. por., a nie je daný dôvod na postup súdu podľa § 382 písm. a), písm. b), písm. d), písm. e) ani písm. f) Tr. por.

Dovolací súd nahliadnutím do spisového materiálu zistil, že dovolanie obvineného N. N. nie je dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb, ktoré by svojim charakterom mohli mať výrazný vplyv na konanie a jeho procesný výsledok, a preto je potrebné ich odstrániť, a ktoré sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak z ustanovenia § 385 ods. 1 Tr. por. *expressis verbis* vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať ak:

c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,

g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,

i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa ustálenej praxe dovolacieho súdu vo vzťahu k výkladu dovolacích dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Tr. por. je potrebné uviesť nasledovné:

Zásadným porušením práva na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.) sa rozumie najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe, teda stav, keď obvinený po určitú časť trestného konania nemal obhajcu napriek tomu, že ho mal mať, a zároveň orgány činné v trestnom konaní alebo súd, v tomto čase skutočne vykonávali úkony trestného konania, ktoré smerovali k vydaniu meritórneho rozhodnutia, ktoré bolo napadnuté dovolaním. Výnimočne môže ísť aj o iné pochybenie súdu alebo orgánov činných v trestnom konaní, v dôsledku ktorého dôjde k odňatiu alebo znemožneniu riadneho uplatnenia procesných práv obvineného. Zároveň je však potrebné zdôrazniť, že nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu môže mať za následok konštatovanie naplnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Zákon totiž výslovne požaduje, aby išlo o porušenie zásadné. Takéto porušenie musí teda kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť svoje základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby. Prípadné porušenie práva na obhajobu, pokiaľ sa zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, preto samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Pri posudzovaní, či v tom ktorom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, je potrebné vychádzať zo všetkých okolností a špecifik konkrétneho prípadu a tieto individuálne ako aj vo

vzájomných súvislostiach vyhodnotiť. Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. možno uplatniť len v prípade, ak dôjde k porušeniu zákonných ustanovení upravujúcich vykonávanie jednotlivých dôkazných prostriedkov. Vzťahuje sa k najdôležitejšej fáze trestného konania - k dokazovaniu. Dokazovanie prebieha v štyroch etapách. Prvou je vyhľadávanie dôkazov, druhou ich zabezpečenie, treťou ich vykonávanie a poslednou etapou dokazovania je hodnotenie dôkazov. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. sa týka predovšetkým tretej etapy dokazovania, t. j. vykonávania dôkazov súdom, ale zahŕňa aj predchádzajúce dve štádiá dokazovania (vyhľadávanie a zabezpečovanie), pretože dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom, eventuálne získané nezákonným donútením alebo hrozbou s výnimkou prípadu, keď sa použije ako dôkaz proti osobe, ktorá také donútenie alebo hrozbu donútenia použila (§ 119 ods. 4 Tr. por.), nie sú v trestnom konaní použiteľné a hodnotiteľné. V rámci uvedeného dovolacieho dôvodu sa preto skúma predovšetkým postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu pri získavaní a vykonávaní dôkazov, ktoré slúžili ako podklad pre rozhodnutie vo veci.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku (§ 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.) sa rozumie nesprávne právne posúdenie zisteného skutku alebo nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia. Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie zistenie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin alebo, že išlo o iný trestný čin alebo obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa súdeným skutkom dopustil. Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až § 30 Tr. zák.), prípadne zániku trestného činu (najmä § 87 Tr. zák.), prípadne pochybenie súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Tr. zák.), súhrnného trestu (§ 42 Tr. zák.) a pod. Je však potrebné uviesť, že dovolací súd nepreskúma skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu. Nie je tak legitimovaný posudzovať ani úplnosť a správnosť skutkových zistení ustálených súdmi oboch stupňov v pôvodnom konaní, a rovnako ani hodnotenie v tomto konaní vykonaných dôkazov. Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu je teda dovolací súd povinný prezumovať.

Vo vzťahu k námietke obvineného N. N., ním napádajúcej zákonnosť súdom vykonaného dôkazu - výpovede svedka W. N. (a teda zodpovedajúcej dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por.), považuje dovolací súd, vzhľadom na jej obsah, za potrebné zdôrazniť, že nakoľko dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená, predstavuje výrazný zásah do inštitútu právoplatnosti, základnej vlastnosti súdneho rozhodnutia vyjadrujúcej jeho nezmeniteľnosť a záväznosť, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty v právnom štáte. Tomu zodpovedá aj striktné obmedzenie možnosti podať dovolanie jednak vymedzením dovolacích dôvodov a jednak stanovením povinnosti namietať niektoré dovolacie dôvody najneskôr v odvolacom konaní (§ 371 ods. 4 Tr. por.).

Podľa § 371 ods. 4 prvá veta Tr. por. dôvody podľa odseku 1 písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

Cieľom ustanovenia § 371 ods. 4 Tr. por. je predísť tomu, aby konanie pred dovolacím súdom slúžilo ako možnosť namietať nové a nové nedostatky, ktoré mohli byť zhojené už v konaní pred súdom nižšieho stupňa. Zákonodarca v tejto súvislosti totiž predpokladal, že pokiaľ bola namietaná vada dovolateľovi známa už v pôvodnom konaní, a tento sa ju nesnažil odstrániť pri prvej novej príležitosti, nejde o vadu tak závažnú, aby ju bolo potrebné preskúmať v odvolacom konaní, a v podstate by

mohlo ísť len o špekuláciu dovolateľa smerujúcu k predĺženiu celého konania.

V prejednávanej veci z obsahu spisového materiálu spoľahlivo vyplýva, že dovolacia námietka uvádzaná obvineným v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. a spočívajúca v tom, že výpoveď svedka W. N. z prípravného konania, za účelom odstránenia rozporov s jeho výpoveďou z hlavného pojednávania z 30. júla 2014 na tomto v príslušných častiach prečítaná, bola vynútená zo strany polície, nebola ani v konaní pred súdom prvého stupňa - po tom, ako malo na základe výpovede menovaného svedka na hlavnom pojednávaní 30. júla 2014 k zisteniu tejto okolnosti dôjsť - a ani v odvolacom konaní vznesená, hoci z jej povahy vyplýva, že skutočnosť, z ktorých obvinený vyvodil záver o vynútení si výpovede svedka zo strany orgánov činných v trestnom konaní, a teda na ktorých založil uvedenú dovoláciu námietku, mu tak, ako ich prezentoval, museli byť známe už v pôvodnom konaní, najneskôr od okamihu, ako bol na hlavnom pojednávaní dňa 30. júla 2014 za aktívnej prítomnosti jeho i jeho obhajcu uskutočnený výsluch označeného svedka.

Z tohto dôvodu uvedená námietka obvineného (t.j. že svedok W. N. bol zo strany orgánov činných v trestnom konaní nútený vypovedať proti jeho osobe) nemôže byť použitá ako podklad pre splnenie dovolacieho dôvodu, ku ktorému smeruje. To znamená, že obvinený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., takto obsahovo vymedzený, nemohol v zmysle § 371 ods. 4 Tr. por. v odvolacom konaní použiť.

Napriek uvedeným záverom dovolací súd, po oboznámení sa s obsahom výpovede svedka W. N. z prípravného konania z 8. októbra 2013 i z hlavného pojednávania z 30. júla 2014, považoval za vhodné doplniť, že v týchto nevzhladol žiaden dôvod na záver o nezákonnosti takto získaného dôkazu. Práve naopak, zo zápisnice z hlavného pojednávania z 30. júla 2014 vyplýva, že menovaný svedok, opakovane dopytovaný konajúcim samosudcom, niekoľkokrát potvrdil, majúc za to, že na hlavnom pojednávaní vypovedá zhodne s tým, čo uviedol v prípravnom konaní, že aj v prípravnom konaní vypovedal pravdu. V kontexte konštatovaného musel dovolací súd označiť tvrdenie obvineného, že na menovaného svedka bol v súvislosti s jeho výpoveďou v danej trestnej veci vyvíjaný nátlak, za zrejmú dezinterpretáciu vyjadrení svedka, v zmysle ktorých zápisnica o jeho výsluchu z prípravného konania síce zachytáva, čo vypovedal, avšak nie doslovne. Možno teda uzavrieť, že zistenia, ktoré súd vyvodil z výpovedí svedka W. N., uskutočnených najmä na hlavnom pojednávaní 30. júla 2014, ale i v prípravnom konaní dňa 8. októbra 2013, a ktoré zhrnul v odôvodnení svojho rozhodnutia, sú v podstatných aspektoch totožné, navzájom si neodporujúce a v spojení s ďalšími dôkazmi, zákonnosť ktorých obvinený nenamietal, spoľahlivo odôvodňujú závery o priebehu skutkov spáchaných obvineným, vyjadrené súdom prvého stupňa v skutkovej vete výrokovej časti jeho rozhodnutia.

Pokiaľ ide o ostatné námietky obvineného, uplatnené v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., ako aj námietky vznesené obvineným na odôvodnenie dôvodu dovolania uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., tieto svojím obsahom zodpovedajú výhradám obvineného realizovaným v priebehu konania pred súdom, vrátane podaného odvolania, a teda spĺňajú podmienky vyžadované ustanovením § 371 ods. 4 Tr. por. Dovolací súd preto v ďalšej časti pristúpil k posúdeniu dôvodnosti týchto námietok obvineného a tiež námietok subsumovaných obvineným pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktorého uplatnenie v odvolacom konaní nie je viazané na splnenie podmienok uvedených v § 371 ods. 4 Tr. por.

Oboznámením sa s obsahom predloženého spisu najvyšší súd zistil nasledovné skutočnosti:

Z obsahového vymedzenia dovolacích námietok obvineného, ním subsumovaných pod dovolacie dôvody uplatnené podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Tr. por., ktorých podstatný obsah dovolací súd zámerne prevzal do odôvodnenia svojho rozhodnutia, vyplýva, že tieto (bez ohľadu na ich formálnu subsumpciu pod niektorý z označených dovolacích dôvodov) sú vo svojej podstate vyjadrením jeho nesúhlasu s rozhodnutím súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu a nimi prezentovanými odôvodneniami svojich skutkových a právnych záverov. Namietajúc nesprávne a nedôsledné vyhodnotenie všetkých vykonaných dôkazov a najmä nedostatočné zhodnotenie ním označených skutočností (týkajúcich sa

najmä okolností, majúcich podľa jeho názoru vplyv na vierohodnosť výpovedí poškodeného Ing. Y. Š. a svedka W. N. a spočívajúcich v zdravotnom stave poškodeného a v nátlaku vyvíjanom na svedka políciou) prvostupňovým i odvolacím súdom, obvinený v podstate napadol spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov konajúcimi súdmi, ktoré priamo obvinil z nesprávneho vyhodnotenia obsahu výpovedí svedkov W. N., L. L. a O. Z., pričom v konaní vykonané dôkazy zároveň, vyberajúc tie z nich, ktoré zodpovedajú potrebám jeho obhajobnej stratégie (výpovede svedkov L. L. a O. Z. a vybrané, z kontextu vytrhnuté a (ako už bolo vyššie konštatované) dezinterpretované vyjadrenia svedka W. N. vyslovené na hlavnom pojednávaní 30. júla 2014), sám hodnotil zo svojho uhla pohľadu, v značnej časti opakujúc argumentáciu totožnú s tou, ktorou dôvodil už v odvolacom konaní a ktorá bola založená predovšetkým na spochybňovaní vierohodnosti poškodeného, ako aj na obviňovaní konajúcich súdov z tendenčného hodnotenia vykonaných dôkazov.

Konštatované vedie k nepochybnému záveru o tom, že tieto námietky obvineného, smerujúce proti spôsobu, akým sa konajúce súdy vysporiadali s vykonanými dôkazmi a akým tieto hodnotili, sa vyznačujú rýdzo skutkovým charakterom. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu uplatnenému podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. preto najvyšší súd opakovane pripomína, že vlastné hodnotenie dôkazov nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom. Samotné hodnotenie výsledkov vykonaného dokazovania, v danom prípade predovšetkým obsahu výpovedí jednotlivých svedkov, a z neho vyplývajúce ustálenie priebehu skutkového deja a ďalších okolností spáchania žalovaných skutkov, ako už bolo uvedené, nemôže byť predmetom prieskumnej právomoci dovolacieho súdu. Zároveň sa k týmto námietkam obvineného, uplatneným v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., žiada poznamenať, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Vykonanie a hodnotenie dôkazov odlišne od predstáv a želaní obvineného teda nie je porušením práva na obhajobu, a preto nemôže napĺňať ani dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Pokiaľ ide o relevanciu dovolacích námietok, spĺňajúcich požiadavky vyplývajúce z § 371 ods. 4 Tr. por., vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., je potrebné konštatovať, vychádzajúc z ich obsahového vymedzenia (tak ako bol dovolacím súdom prevzatý z odôvodnenia podaného dovolania a čo do ich podstaty ním načrtnutý v predchádzajúcej časti odôvodnenia tohto rozhodnutia), že tieto (v rozsahu, v akom zodpovedajú podmienkam vymedzeným v § 371 ods. 4 Tr. por.) v skutočnosti nie sú výhradami reálne smerujúcimi voči zákonnosti vykonaných dôkazov či napádajúcimi porušenie ustanovení zákona pri vykonávaní niektorého z dôkazov vykonaných pred súdom. Z uvedeného dôvodu predmetné dovolacie námietky obvineného, vyznačujúce sa skutkovým charakterom, nedisponujú ani potenciálom viesť k naplneniu dôvodu dovolania uplatneného obvineným podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por.

Námietky obvineného k obsahu a rozsahu vlastnej úvahy súdov o voľbe použitých dôkazných prostriedkov a k hodnoteniu dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá jeho predstavám, tak svojím obsahom nenapĺňajú nielen žiaden z obvineným označených dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Tr. por., ale ani žiaden iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Ak by totiž záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu. K tomu je len pre úplnosť potrebné dodať, že uvedené sa netýka dovolania ministra spravodlivosti podaného podľa § 371 ods. 3 Tr. por.

S ohľadom na uvedené musel dovolací súd vo vzťahu k námietkam obvineného, subsumovaným pod dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. konštatovať, že tento bol uplatnený neopodstatnene. Rovnako, z uvedených dôvodov, dovolací súd nemohol z hľadiska tých námietok obvineného, ktorých použitie v dovolacom konaní bolo prípustné, považovať za daný ani dôvod dovolania uplatnený podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por.

V rámci dovolacieho dôvodu uplatneného obvineným podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., tento namietal súčasnú aplikáciu § 37 písm. h) Tr. zák. a § 41 ods. 2 Tr. zák., ďalej neuloženie trestu aj ako úhrnného a napokon neprimeranú prísnosť vymeraného trestu. Z uvedeného je zrejmé, že obvinený svoje výhrady formulované v rámci dovolacieho dôvodu vyjadreného v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. smeroval výlučne voči výroku o treste. Napriek tomu, že uvedené námietky bolo z hľadiska dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. potrebné vyhodnotiť ako prípustné a niektoré z nich aj opodstatnene uplatnené, dovolací súd musel zároveň konštatovať, že k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. na ich podklade nedošlo.

Primárne je potrebné uviesť, že súd prvého stupňa postupoval správne, keď obvinenému N. N. ukladal súhrnný trest odňatia slobody v zmysle § 42 ods. 1 Tr. por., podľa ktorého ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

Zo skutkových záverov ustálených súdom prvého stupňa (ktorými je dovolací súd viazaný a ktoré nie je oprávnený preskúmať ani meniť) vyplýva, že všetky trestné činy, o ktorých bolo rozhodnuté prejednávanej dovolaní napadnutými rozhodnutiami, spáchal obvinený N. N. pred 3. decembrom 2013 (v dňoch 7. a 8. júna 2013), kedy bol vyhlásený odsudzujúci rozsudok Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom z 3. decembra 2013, sp. zn. 1T/133/2013, právoplatný 3. decembra 2013, a teda že tieto spáchal vo viacčinnom súbehu s trestným činom, za ktorý bol ako za časť retrospektívne sa zbíhajúcej trestnej činnosti odsúdený práve označeným rozsudkom. V súlade s § 42 ods. 1 Tr. zák. bolo preto nutné za ne obvinenému uložiť jeden jednotný súhrnný trest, a to podľa zásad na uloženie úhrnného trestu, v danom prípade teda aplikujúc tzv. asperačnú zásadu, vyjadrenú v § 41 ods. 2 Tr. zák., podľa ktorého sa táto uplatní, ak súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, keďže obvinený bol v danom konaní uznaný vinným zo spáchania práve jedného zločinu, a to pokračovacieho zločinu neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák., sčasti v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák., ako aj zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c) Tr. zák. a ďalej pokračovacieho prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák., sčasti v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák., kým vyššie uvedeným rozsudkom z 3. decembra 2013 už bol právoplatne odsúdený za spáchanie prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c) Tr. zák. Súd prvého stupňa preto obvinenému správne za všetky uvedené zbíhajúce sa skutky uložil súhrnný trest podľa § 42 ods. 1 Tr. zák. vo výmere určenej podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. Pri aplikácii asperačnej zásady sa zvyšuje horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich (zo zbíhajúcich sa trestných činov) najprísnejšie trestného o jednu tretinu; súd uloží páchatel'ovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody (§ 41 ods. 2 Tr. zák.). K tomu treba dodať, že časť citovaného ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák. - veta za bodkočiarkou - už vzhľadom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. 428/2012 z 28. novembra 2012 nie je platná.

V danom prípade najprísnejšie trestným spomedzi zbíhajúcich sa trestných činov je zločin neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák., pri ktorom zákonodarca upravil trestnú sadzbu trestu odňatia slobody od 2 až do 8 rokov. Uvedené správne konštatoval i súd prvého stupňa, ktorý, rešpektujúc ustálenú judikatúru dovolacieho súdu (R 32/2009), pred úpravou uvedenej trestnej sadzby, požadovanou ustanovením § 41 ods. 2 Tr. zák., upravil jej rozpätie najprv podľa príslušných ustanovení § 38 Tr. zák., kedy, vzhľadom na recidívu obvineného, keďže tento bol ešte rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom z 1. októbra 2008, sp. zn. 2T/238/2008, právoplatne odsúdený za

spáchanie skutku, právne posúdeného ako zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) Tr. zák. na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a 1 mesiac, ktorý v celosti vykonal 7. marca 2012, kedy bol prepustený na slobodu, a teda pre opätovné spáchanie zločinu v predmetnej, teraz prejednávanej veci (t.j. zločinu neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňaží alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák.), bolo potrebné zvýšiť dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu, ako to vyžaduje § 38 ods. 5 Tr. zák. Pri uplatnení citovaným ustanovením predvídaného postupu, tento realizujúci na podklade § 38 ods. 8 Tr. zák., sa tak okresný súd správne dostal na zvýšenú dolnú hranicu trestnej sadzby 5 rokov a až po tejto modifikácii trestnej sadzby ukladaného trestu odňatia slobody pristúpil k jej úprave postupom spojeným s uplatnením asperačnej zásady. Konečné rozpätie trestnej sadzby obvinenému ukladaného trestu odňatia slobody tak bolo pri správnej aplikácii príslušných hmotnoprávných ustanovení potrebné ustáliť na hodnotách 5 rokov až 10 rokov a 8 mesiacov.

Na druhej strane je však zároveň potrebné prisvedčiť dovolateľovi, že okresný súd pochybil, keď v jeho neprospech pričítal ako prítiažujúcu okolnosť, že spáchal viac trestných činov podľa § 37 písm. h) Tr. zák., keďže práve táto okolnosť podmieňuje uloženie súhrnného trestu podľa § 42 ods. 1 Tr. zák. (ako aj úhrnného trestu podľa § 41 Tr. zák.), a teda aj v prejednávanom prípade už bola zohľadnená práve takýmto spôsobom, spočívajúcim v uložení súhrnného trestu podľa § 42 ods. 1 v spojení s § 41 ods. 1 a ods. 2 Tr. zák. (nahradzajúceho v danom prípade aj úhrnný trest, ktorý by bol ukladaný len za skutky prejednávané v danom konaní). Okresný súd tak v rozpore so zásadou ne bis in idem a z nej vyplývajúceho zákazu dvojitého pričítania (vyjadreného v § 38 ods. 1 Tr. zák.) dvakrát prihliadol na tú istú okolnosť - raz ako na všeobecne prítiažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zák. a raz ako na okolnosť podmieňujúcu použitie vyššej (prísnejšej) trestnej sadzby podľa § 42 ods. 1 v spojení s § 41 ods. 2 Tr. zák. Uvedený záver je v zhode s ustálenou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej spáchanie druhého (aj ďalšieho) zbiehajúceho sa trestného činu sa v súlade s vyššie uvedenou zásadou nepoužije ako prítiažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zák., ak by zároveň išlo o okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, pričom môže ísť aj o okolnosť podľa ustanovenia všeobecnej časti Trestného zákona (§ 41 ods. 2 Tr. zák.) (R 1/2011), to teda znamená, že aj ak je z dôvodu viacčinného súbehu trestných činov, z ktorých je aspoň jeden zločinom, potrebné aplikovať asperačnú zásadu v zmysle § 41 ods. 2 Tr. zák. tak, ako tomu bolo v prejednávanom prípade.

Súčasne je však nevyhnutné dodať, že konštatované pochybenie, ktorého sa okresný súd dopustil a krajským súdom nebolo napravené, je len formálneho charakteru a na postavenie obvineného a výmeru jemu uloženého trestu nemalo žiaden vplyv, keďže, napriek tomu, že súd prvého stupňa pri ukladaní trestu odňatia slobody síce (formálne) odkázal aj na použitie ustanovenia § 37 písm. h) Tr. zák., reprezentujúceho spornú prítiažujúcu okolnosť, ale jej zistenie ako jedinej prítiažujúcej okolnosti ani pri nezistení žiadnej poľahčujúcej okolnosti nevedlo k postupu predvídanému pre takýto prípad ustanovením § 38 ods. 4 Tr. zák. (v zmysle ktorého ak prevažuje pomer prítiažujúcich okolností, zvyšuje sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu). Úpravu trestnej sadzby obvinenému ukladaného trestu odňatia slobody podľa naposledy citovaného ustanovenia totiž v prejednávanom prípade explicitne vylučovalo ustanovenie § 38 ods. 5, veta za bodkočiarkou Tr. zák., ktoré bolo, ako to vyplýva z vyššie uvedeného, konajúcimi súdmi správne aplikované. To znamená, že kým obvinený správne argumentoval, že ak mu bol ukladaný trest odňatia slobody v zmysle § 41 ods. 2 Tr. zák., t.j. pri aplikácii asperačnej zásady, nebolo možné okolnosť, že spáchal viac trestných činov, hodnotiť zároveň ako prítiažujúcu v zmysle § 37 písm. h) Tr. zák., skutočnému stavu veci už nezodpovedá, že by v dôsledku toho došlo uňho k dvojitému pričítaniu tej istej okolnosti, a teda k duplicitnému zvýšeniu trestnej sadzby trestu odňatia slobody, keďže obvinenému bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov, a teda na dolnej, (len) podľa § 38 ods. 5 Tr. zák. správne zvýšenej, hranici trestnej sadzby. Z uvedeného vyplýva, že po úprave rozpätia trestnej sadzby postupom podľa § 38 ods. 5 Tr. zák. v spojení s § 38 ods. 8 Tr. zák. a následne podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. už zo strany konajúcich súdov nedošlo k žiadnemu ďalšiemu zvyšovaniu dolnej (ani hornej) hranice trestnej sadzby, a teda ani k zvyšovaniu, v ktorom by sa reálne premietlo pričítanie prítiažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr.

zák. do výmery trestu odňatia slobody uloženého obvinenému.

Za daných okolností je, vzhľadom na znenie § 371 ods. 5 Tr. por., zrejmé, že dovolací dôvod vyjadrený v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. nebolo možné z hľadiska tejto dovolacej námietky obvineného úspešne uplatniť, keďže, ako to vyplýva z vyššie uvedeného, zistené pochybenie konajúcich súdov postavenie obvineného vôbec neovplyvnilo a bolo výlučne formálneho charakteru.

Rovnako, výlučne formálneho charakteru, bola ďalšia z dovolacích námietok obvineného, uplatnená v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. a spočívajúca v tom, že súd prvého stupňa vo výroku o treste tento výslovne neuložil aj ako úhrnný. Už z podstaty tejto výhrady obvineného je zrejmé, že v kontexte § 371 ods. 5 Tr. por. nemohla viesť k naplneniu uplatneného dovolacieho dôvodu. Navyše, odhliadnuc od jej výslovne formálnej povahy, postup, ktorého sa ňou obvinený domáhal, nie je v zhode s ustálenou praxou (konštatovanou aj v R 7/2013), že v prípade ukladania súhrnného trestu podľa § 42 ods. 1 Tr. zák. súd vo výroku o treste neuvedie, že sa tento ukladá aj ako "úhrnný", lebo súhrnný trest sa ukladá podľa zásad trestu úhrnného. Skutočnosť, že v danom prípade bol trest uložený aj ako úhrnný, je zrejma z citácie príslušných ustanovení § 41 Tr. zák., upravujúcich úhrnný trest.

Napokon, relevanciu nebolo možné priznať ani námietke obvineného, ktorou v rámci naplnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. poukazoval na neprimeranosť uloženého trestu odňatia slobody. Hoci obvinený výslovne neuviedol, že v dôsledku nesprávneho použitia ktorého hmotnoprávneho ustanovenia malo dôjsť k uloženiu trestu, ktorý je neprimeraný, z kontextu možno usudzovať, že konajúcim súdom touto cestou vyčítal, že trest mu nebol uložený za použitia § 39 Tr. zák., a teda nevyužitie moderačného oprávnenia, ktorým súdy disponujú podľa uvedeného ustanovenia, a nevymeranie trestu v rámci zníženej trestnej sadzby.

V reakcii na túto dovoláciu námietku Najvyšší súd Slovenskej republiky len stručne odkazuje na ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej sa hmotnoprávne ustanovenie § 39 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody svojou povahou a významom primkyna ku všeobecným hľadiskám stanoveným pre voľbu druhu trestu a jeho výmery v § 34 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Tr. zák. a nasl. a na rozdiel od ustanovení § 41, § 42 (o ukladaní úhrnného, spoločného a súhrnného trestu) alebo ustanovenia § 47 ods. 2 Tr. zák., ktoré sú taktiež hmotnoprávne, ale kogentnej povahy, ho nemožno podriaďiť pod "nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia", zakladajúce dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. (R 5/2011). S ohľadom na citované dovolací súd nemohol ani túto námietku obvineného posúdiť ako dôvodnú.

Vychádzajúc z uvedeného, najvyšší súd uvádza, že po oboznámení sa s predloženým spisovým materiálom nezistil v dovolaním napadnutých rozhodnutiach konajúcich súdov také pochybenia, ktoré by znamenali naplnenie dôvodov dovolania v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Na podklade týchto úvah Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.